

LBRIS

We know
books

STEPHANIE ARCHER

Revansa

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Rory

Sângele îmi pulsează în urechi în vreme ce patinez spre poartă, în timpul primului meu meci cu Vancouver Storm. Suntem în prelungiri, iar mulțimea devine din ce în ce mai gălăgioasă pe măsură ce îmi iau avânt și trimit pucul spre poartă.

Se lovește însă de bară, iar fanii Vancouver oftează dezamăgiți.

„Vedetele înscriu goluri.“ Asta aud de când mă știu de la tatăl meu, legenda hocheiului canadian, Rick Miller, și asta îmi tot repet când iau pucul din grămada de jucători și patinez în spate, până când am loc să dau spre poartă.

Meciul se oprește însă când se aude fluierul și mă uit la tipa drăguță care mi-a atras atenția toată seara.

Hazel Hartley lucrează ca fizioterapeută a echipei mele. E superbă și are limba ascuțită. Genele ei sunt lungi și negre, buzele voluptuoase au nuanța perfectă de roz, iar ochii au cea mai hipnotizantă nuanță de albastru-cenușiu pe care am văzut-o vreodată. Acum, stă în tribunele din spatele porții împreună cu sora ei, Pippa, și arată de parcă ar prefera să fie oriunde altundeva numai nu aici.

Hazel Hartley a fost meditatoarea mea în liceu, iar pe vremea aia avea un iubit. Nu mă suportă și nu mai iese cu jucători de hochei. Deși Pippa poartă un tricou al echipei Storm care are pe spate numele logodnicului ei, portarul Jamie Streicher, și deși

Hartley lucrează pentru echipă, n-am mai văzut-o într-un tricou de supporter încă din liceu. În seara asta, privirea mi-a fost atrasă de coada ei șatenă și de geaca de un mov șters. Pun pariu că poartă colanții negri care îi fac fundul să arate senzațional.

Când îi fac cu ochiul, se preface că e plictisită.

Când îi zâmbesc, se preface că o ia căscatul.

Interacțiunea noastră declanșează o reacție electrică, ce dă dependență și îmi umple venele. Așa suntem încă din liceu.

Jucătorii se așază pentru o înfruntare și mă concentrez din nou la meci. Fanii încep să se agite, disperați după o victorie. Cum aud fluierul, mă pun în mișcare, îndreptându-mă cu pucul spre portar.

– Haide, Miller! strigă antrenorul Ward de pe bancă.

Sunt hotărât să îi arăt lui Tate Ward că nu a investit degeaba în mine când a vrut jucătorul din ligă care a dat cele mai multe goluri. E idolul meu de când era jucător.

Faptul că sezonul ăsta o să joc pentru el o să rezolve tot ce merge prost în mintea mea. Trebuie să o facă.

Hayden Owens, apărător al echipei mele, e liber. Ar putea să tragă la poartă, dar îmi tot răsună în minte că vedetele sunt cele care înscriu goluri, așa că nu am de gând să îi pasez pucul.

Îl lovesc și intră direct în plasă. În clipa aia, arena explodează în urale datorită golului meu, ce a adus victoria echipei. Muzica răsună în difuzoare, luminile din arenă se aprind toate și sunt înconjurat de restul coechipierilor. Cei de pe bancă se bucură și până și antrenorul Ward, care e mereu tăcut și serios, aplaudă. Aștept sentimentul copleșitor de mândrie care ar trebui să îmi inunde pieptul, doar că în locul lui e un mare gol.

Fanii lovesc geamul de bucurie și sunt înconjurat de colegii mei, însă nu simt nimic.

La naiba!

În trecut, îmi păsa. Când înscriam un gol, mă simțeam regele lumii, eram mai presus de orice. Acum însă, mă simt amorțit, ca și cum doar bifez ceva ce trebuie să fac. Cândva, visul meu era să joc hochei profesionist și să fiu cel mai bun din ligă. Însă,

de ceva timp, pare mai degrabă o povară, o sarcină pe care trebuie s-o îndeplinesc.

Speram că totul avea să se schimbe acum că am venit să joc în echipa Vancouver, pentru Ward, alături de prietenul meu cel mai bun, portarul Jamie Streicher.

– Miller, fii mai bucuros, tocmai ai câștigat meciul! îmi zice Owens, care mă apucă de umeri și încearcă să mă blocheze.

Râd și îl dau laoparte. Încerc să ignor toate gândurile ciudate în timp ce patinăm spre bancă. Când trec pe lângă Hazel, îi arunc zâmbetul meu arogant care știu că o irită.

Toate privirile fanilor sunt îndreptate spre mine când lovesc geamul cu crosa, iar Hazel mă fixează cu privirea. Ridică dintr-o sprânceană, ca și cum ar spune „Ce vrei, idiotule?”

– Vrei un autograf? mimez și fac semn ca și cum aș semna pe ceva.

Văd cum buzele i se curbează într-un zâmbet detașat, iar ea se ridică și îmi șoptește:

– Ai vrea tu.

Pieptul mi se umple cu entuziasm. Nimeni nu îmi vorbește ca Hartley. Și tocmai asta mi-a plăcut mereu la ea.

Iar, în ultimul timp, schimbul nostru de replici e singurul lucru care mă face să mai simt ceva.

Pippa, care e lângă ea, îmi zâmbeste și îmi face cu mâna.

– Felicitări pentru gol, Rory!

Owens lovește sticla, îi face cu mâna, iar Pippa râde. Ochii îi capătă însă o strălucire aparte când Streicher, logodnicul ei, se duce să o salute.

Ceva îmi strânge inima când o văd pe Pippa trimițându-i un sărut. Hartley a început deja să urce scările care duc spre ieșirea din arenă, iar coada i se leagănă dintr-o parte în alta.

Poartă *acei* colanți și fundul *chiar* îi arată incredibil.

– Cred că Hartley mă place, le spun băieților, în timp ce îmi mențin privirea ațintită asupra ei.

Owens râde și până și Streicher, care e mereu serios, pufnește.

– Nici o șansă, amice, îmi spune Owens și mă lovește pe spate în timp ce ieșim de pe gheață.

În clipa aia, se activează toate instinctele mele competitive, șlefuite de ani întregi de hochei și antrenamente. Îmi plac provocările și nu suport să pierd.

Faptul că Hartley nu mă bagă în seamă e ca un ghimpe în coaste. O plac, dar nu știu cum să leg o relație cu ea. Cred că undeva, în adâncul ei, și ea mă place.

„Hocheiul e totul. E mai presus de orice“, asta spune tata mereu.

Gândul îmi tot zboară la Hazel Hartley, ceea ce e periculos, dar nu pot să mi-o scot din minte.

– Miller, să treci pe la biroul meu după conferința de presă! Îmi spune antrenorul Ward, în timp ce mă îndrept spre vestiar.

Încuviințez din cap și o iau spre dușuri, fără a putea să mi-o scot din minte pe Hazel.

După discuția cu Ward, mă întorc în vestiar, cu mintea vâjându-mi. Streicher e încă acolo, își adună lucrurile.

– Ai jucat bine în seara asta, spune el.

Mă străduiesc să tac, în timp ce mintea mi se umple cu gânduri ciudate despre cât de gol mă simt și despre faptul că victoriile nu mă mai împlinesc la fel ca înainte. Eu și Streicher jucăm hochei împreună de la cinci ani și e persoana în care am cea mai mare încredere, dar știu că trebuie să țin pentru mine discuția pe care tocmai am avut-o cu Ward.

– Te duci să te vezi cu Pippa? îl întreb, în timp ce ne luăm gențile și ne îndreptăm spre ieșire.

Pippa îl așteaptă de obicei în boxa privată a echipei, de la etaj, împreună cu rudele și cu ceilalți parteneri ai coechipierilor noștri. Poate o să fie și sora ei cu ea.

– S-a dus direct acasă. N-a vrut să stea până târziu, pentru că avem petrecerea de logodnă.

– Așa e.

E mâine-seară, la un restaurant din Gastown, aproape de apartamentul lor.

Traversăm sala și îi salutăm pe angajații din arenă.

– Ce voia să discute Ward cu tine?

– Mi-a oferit postul de căpitan, îi mărturisesc, în timp ce anxietatea îmi dă târcoale.

– Serios?

Pare la fel de surprins cum am fost și eu când am aflat.

– Ce pot să spun, Ward știe să recunoască talentul adevărat.

Îmi pun zâmbetul meu cel mai arogant, în ciuda incertitudinii pe care o simt în piept.

„Ai grijă cum te porți sezonul ăsta! Arată-mi că meriți oportunitatea asta, Miller! Fii căpitanul de care are nevoie echipa ta!“ mi-a zis Ward.

Anul trecut, când jucam pentru Calgary, am început o bătaie pe gheață cu Streicher – asta înainte să ne împăcăm. În timpul unui alt meci, m-am enervat pe fani și le-am arătat degetul mijlociu, ceea ce mi-a adus o penalizare și un loc în momentele cele mai importante din sport pentru tot restul săptămânii. În seara asta, când restul echipei mă felicita, nu mi-a păsat.

Nimic din toate astea nu se potrivesc cu un căpitan bun. Nu sunt un lider. Eu sunt nemernicul. Vedeta. Tipul pe care toți vor să îl urască.

– O s-o faci?

– Trebuie, contractul meu e pe un singur an.

Când a început să lucreze cu echipa, sezonul trecut, Ward a luat mai mulți jucători independenți pe termen scurt. Explicația pe care a dat-o presei a fost că nu doar lua jucători, ci crea o echipă. Însă, la sfârșitul sezonului, cam jumătate dintre ei au fost dați la schimb.

– Dacă vreau să rămân în Vancouver, Ward trebuie să fie mulțumit de mine. Asta în condițiile în care el e singurul pentru care vreau să joc.

În urmă cu un deceniu, Tate Ward era unul dintre cei mai promițători jucători din istoria hocheiului profesionist, însă o rană la genunchi i-a distrus cariera. Dormitorul meu era plin cu posete cu el. În afară de mine, e singurul care a întrecut rezultatele tatălui meu.

– Ward e altfel, îi spun lui Jamie.

Toți antrenorii pentru care am jucat au folosit intimidarea și agresivitatea ca să își motiveze jucătorii, iar printre ei îl includ și pe tata, care a preluat la un moment dat echipa pentru care jucam eu și Streicher când eram mici. Însă Ward nu țipă. De fapt, abia dacă a vorbit în timpul antrenamentelor de săptămâna asta. Ne-a explicat schemele, apoi ne-a privit în acțiune. Din când în când, mai chema câte un jucător pe margine și îi dădea niște sfaturi.

Mereu mi-am dorit aprobarea paternă și, din cauza asta, vreau să îl fac pe Ward mândru de mine.

Jamie încuviințează când ajungem la lifturile din garaj.

– Acum, că ne înțelegem din nou bine, îmi place că suntem în aceeași echipă.

Nu discutăm despre ce s-a întâmplat – adică, despre cei șapte ani în care nu am vorbit pentru că am fost destul de fraier cât să ascult sfatul dat de tata. „Nu fi prieten cu cei din echipa rivală!” mi-a spus când am fost aleși la profesioniști.

Rick Miller nu a fost niciodată un expert în relații, dar mi-a luat ceva timp să pricep asta.

Streicher a încuviințat.

– Și eu mă bucur. Și Pippa, de altfel.

Colțul buzei i se ridică, asta fiind versiunea lui pentru un zâmbet în toată regula. Ceva din mine s-a relaxat.

Poate chestia asta cu căpitanul e imboldul de care am nevoie. Poate asta o să mă vindece în sfârșit. O provocare nouă.

– Credeam că ai acceptat schimbul doar ca s-o énervezi pe Hartley tot anul.

Îi zâmbesc și îmi aduc aminte cum a căscat ea azi. Ce răsfățată!

– Poate doar puțin.

Apoi mă gândesc cum ar fi să joc pentru echipa rivală și să nu am pe cine să tachinez. Mă cuprinde din nou blazarea pe care am simțit-o în seara asta după ce am înscris golul.

– Să știi că pot să mi te imaginez căpitan.

Streicher apasă din nou butonul liftului, nerăbdător.

Știu că nu sunt omul potrivit pentru asta, dar a activat în mine dorința de competiție. Trebuie să încerc.

Amândoi primim notificări pe telefon.

– Țsta e anunțul, îi zic, în timp ce își scoate telefonul.

– Da. Rory Miller, noul căpitan al echipei Vancouver Storm, zice el, citind e-mailul.

Liftul ajunge, în sfârșit, și intrăm în el. Streicher continuă să citească, în timp ce apăs pe butonul care ne duce în parcare.

– Avem un jucător nou.

– Cine?

Între juniori și toți anii petrecuți în ligă, am jucat cu sau împotriva tuturor.

– Connor McKinnon.

O senzație neplăcută îmi apare în stomac când îi aud numele și mă uit la Streicher.

– Țla e...

– Da. Fostul lui Hazel.

Mă încordez. Îl urăsc pe idiotul ăla.

E adevărat că sunt un nemernic arogant, căruia îi place să pună paie pe foc și care vrea să fie mereu în centrul atenției, dar McKinnon e un gunoi. Am mers la același liceu. Timp de doi ani, am privit-o pe Hazel făcându-i ochi dulci, în timp ce el nu dădea doi bani pe ea. Îi vorbea cu superioritate. O ignora. Este un om agresiv, atât pe gheață, cât și în afara terenului. Consideră că i se cuvine totul.

Pippa a zis că s-au despărțit la sfârșitul primului an studentesc al lui Hazel. Nu știi ce s-a întâmplat exact, decât că Hazel nu mai iese cu jucători de hochei.

În clipa aia, m-au copleșit instinctele protectoare. Nu îl voiam în apropierea ei.

– Cine e fizioterapeutul lui? întreb eu, încercând să par nepăsător.

Streicher oftează, iar eu știu deja ce urmează să îmi spună.

– Hazel.

La naiba! Trebuie să fac ceva în privința asta.

O să vorbesc cu ea mâine, la petrecerea de logodnă a lui Streicher și a Pippiei.

CAPITOLUL 2

Hazel

– Felicitări! îi șoptesc Pipsei, în timp ce o îmbrățișez la petrecerea de logodnă. Te iubesc și sunt așa de fericită pentru voi doi, dar, dacă o să te rănească vreodată, să știi că o să fac în Photoshop poze cu el în scutece, cu o domitoare lângă, și o să le postez pe internet.

Pippa zâmbește. Restaurantul intim pe care l-am rezervat pentru eveniment e plin cu oameni dragi: familia noastră, jucătorii de la Vancouver Storm și partenerii lor, precum și câțiva prieteni din turneul muzical la care a participat Pippa vara asta, în timp ce își promova noul album.

– Glumesc, îi zic, în timp ce îi dau o șuviță după ureche.

– Știu.

În lumina blândă din restaurant, sora mea strălucește de-a dreptul. Poate așa sunt oamenii când se îndrăgostesc, așa cum s-a întâmplat cu sora mea. Jamie își căuta o asistentă când s-a mutat în Vancouver. Nu știa însă că aceasta avea să fie tipa din liceu pe care o plăcea și cu care avea să ajungă să se logodească.

Jamie mă privește din spatele ei, cu un zâmbet subtil pe buze, apoi se apleacă să mă îmbrățișeze.

– Să știi că nu glumeam, îi șoptesc, la care el pufnește.

– Mulțumesc că ai organizat petrecerea asta, înseamnă foarte mult pentru noi!

Se uită la Pippa, care e prinsă în conversație cu mama lui și cu părinții noștri.

– Cu plăcere! Chiar mă bucur pentru voi doi. Știu că Pippa înseamnă totul pentru tine și că o să ai grijă de ea. Mă bucur că o să fii cumnatul meu, spun eu emoționată.

Mă privește mirat, dar cu o licărire de tachinare în ochi.

– În ciuda faptului că joc hochei?

Pufnesc. La începutul relației lor, i-am spus foarte clar Pipsei ce părere am despre jucătorii de hochei – și anume, că sunt tratați ca niște zei și au impresia că li se cuvine totul.

– Tu ești excepția de la regulă. Nu aș da voie nimănui altcuiva să se căsătorească cu sora mea mai mică.

Mă strânge de umăr și simt cum emoția se materializează în lacrimi care îmi înțepă ochii.

– Hai să facem niște poze înainte de cină! spune mama, arătând spre Pippa și Jamie.

– Imediat. Am nevoie ca Hazel să mă ajute cu... ceva.

În clipa aia, Pippa mă ia de mână și mă trage după ea.

– Cu ce anume? O să mă ocup eu de tot, tu doar distrează-te!

Se oprește în zona liniștită a holului din fața restaurantului, departe de invitați.

– M-ai tot evitat.

Încerc să găsesc o scuză pentru că nu i-am răspuns la cele trei mesaje legate de noul jucător al echipei.

– Hazel, Connor face acum parte din *echipă*.

– Știu.

Pentru a nu știu câta oară în ultimele 24 de ore, simt cum mi se face un gol în stomac.

Doar la asta m-am gândit. Fostul meu mincinos, trădător, manipulator și narcisist face acum parte din echipa de hochei pentru care lucrez, și eu sunt fizioterapeuta lui.

M-am foit toată noaptea.

– Ce o să facem în legătură cu asta? mă întrebă.

Nu vreau să demisionez. Lucrul cu echipa e o experiență incredibilă și chiar îmi place ce fac. Fizioterapeuții seniori sunt bine informați și de treabă, iar lucrul cu jucătorii îmi dă o stare

neașteptat de bună. Fac economii să-mi deschid propriul studio de fitness, dar lucrul cu Vancouver Storm e o ocazie unică, la care aș fi fraieră să renunț.

– Nimic. Nu o să facem nimic, îi zic, cu o expresie neutră, ca și cum nu-mi pasă.

– Dar te-a înșelat.

Stomacul mi se întoarce pe dos și îmi amintesc de petrecerea de la universitate, când toți se uitau la mine și șușoteau. Îmi amintesc ce mi-a spus și cum vorbele lui m-au bântuit ani la rând.

– Crede-mă, știu asta foarte bine. Vorbesc încet și îmi păstrez o expresie plăcută, în caz că ne privește cineva. Toți au văzut că sunt fizioterapeuta lui, inclusiv el. Dacă o să facem o schimbare acum, toți vor afla că...

Mă opresc, iar vorbele mele plutesc în aer. Cu cât aprofundăm subiectul, cu atât bătăile inimii mi se întetesc. Nici măcar Pippa nu știe tot adevărul.

Nu vreau ca fostul meu să știe că are în continuare un efect asupra mea și că încă mă frământă ce s-a întâmplat. Nu vreau ca Pippa să știe asta, deși e sora și prietena cea mai bună.

Eu sunt cea care are grijă de ea, nu invers.

– Am petrecut doi ani din liceu muncind din greu ca acel...

Mă pregătesc să caut în arsenalul cu insulte, asta în condițiile în care încerc să o conving pe Pippa că sunt bine.

– Ca să mergem la universitate împreună.

Connor e cu un an mai mare decât mine și am studiat zi și noapte ca să nu fim despărțiți. Am mers la cursuri pe timpul verii ca să termin liceul mai repede.

Privirea Pippa se înduioșează și nu suport faptul că îi pare rău pentru mine.

Mă îndrept și îmi pun masca de indiferență.

– Nu o să fug. Eu am fost prima aici și nu am de gând să plec nicăieri.

Pippa se pregătește să spună ceva, dar o întrerup:

– Suntem la petrecerea ta de logodnă, așa că, te rog, nu mă pune pe mine în centrul atenției, că voi fi nevoită să mai organizez

una. Poate o să umplu pereții cu poze cu tine din turneu. Asta sigur i-ar plăcea lui Jamie.

– Ești periculoasă, zice Pippa și pufnește. Ești sigură că ești bine?

– Fără doar și poate. Îmi pun un zâmbet larg pe față, dar, din reacția ei, îmi dau seama că am exagerat puțin. O împing ușor în restaurant. Hai, du-te! Socializează! Etalează-ți inelul mare de logodnă!

Pippa scoate limba la mine și îi răspund cu aceeași monedă, după care ea se întoarce în restaurant. Jamie întinde mâna spre ea și, pentru o clipă, îi privesc. El își ține mâna pe talia ei și o trage aproape. Ea îl privește și îi aruncă un zâmbet plin de afecțiune.

Mă întreb cum e să fii totul pentru cineva. Să ai atâta încredere într-o persoană.

Simt o strângere de inimă, pentru că fetele ca Pippa au parte de astfel de iubiri. Însă fetele ca mine au parte de aventuri. Mă culc cu tipii o singură dată. E mai sigur așa, nimeni nu își face speranțe și nimeni nu e rănit.

O iau spre restaurant, dar mă lovesc de un piept tare și lat.

– Scuze...

Rory Miller mă privește cu zâmbetul lui arogant. În clipa aia, tot aerul din plămâni îmi dispare și stomacul mi se umple cu fluturi.

– Aici erai, Hartley!

Reacția pe care o am nu e din cauza mea, ci a carismei lui afurisite. Clipesc și îi privesc ochii de un albastru adânc. Au culoarea oceanului pe timp de furtună. E mai înalt decât mine cu aproape 30 de centimetri, iar părul blond-închis e o idee prea lung. Băieții îi spun păr de hochei, dar îi stă bine. Se potrivește cu încrederea sa relaxată.

Nu că aș recunoaște asta vreodată.

Însă zâmbetul lui e cel care mă dă peste cap. Are mereu o expresie amuzată, pusă pe flirt. Exact așa ar zâmbi o vedetă de hochei, ca și cum știe că ar putea avea orice.

Urăsc zâmbetul arogant al lui Rory Miller. Îl urăsc așa de mult, că mă gândesc tot timpul la el.

Face un pas în spate și îmi analizează hainele, apoi fluieră. Port o rochie midi vișinie, cu decolteu, care e mulată și îmi face fundul să arate incredibil.

– Ești foarte drăguță în seara asta.

Îmi zâmbește din nou seducător și mă emoționez. Sunt calmă și deloc interesată de Rory Miller. Dacă o să îmi repet asta destul de des, poate o să și cred.

Simt cum mi se înroșesc gâtul și obraji.

– Mulțumesc! Acum, te rog să mă scuzi.

Mă pregătesc să îl ocolesc, dar se așază în fața mea, blocându-mi calea.

– Recunoaște, ți-ai pus rochia asta special pentru mine.

– Uau, Miller, abia am loc de egoul tău enorm.

– Haide, Hartley, poartă-te frumos și spune-mi că și eu arăt bine!

Mă uit la costumul lui. Îi vine perfect pe umerii lați. E personalizat și scump, însă materialul de un bleumarin adânc îmi atrage privirea cel mai mult, pentru că are exact nuanța ochilor lui.

– Egoul tău n-are nevoie să fie gădilat și mai mult. Ar trebui să plec, dar nu fac asta, ci îmi ridic mâna la cap și mă prefac dezamăgită. Dumnezeu, am uitat să rezerv un loc și pentru păpușa ta gonflabilă.

Zâmbetul i se mărește și fluturii îmi zboară prin stomac. Nu are o păpușă gonflabilă, cel puțin nu din câte știu eu, dar e una dintre glumele mele preferate.

– I-am dat liber în seara asta, merită, îmi spune, în timp ce se apropie de mine cu un zâmbet seducător și cu scânteii în ochi.

Un râset revoltat amenință să evadeze din mine, dar îl rețin. Nu o să râd la glumele lui Rory Miller. E un copil, iar asta nu o să facă decât să îl încurajeze.

– Rory, aici erai! Haideți să faceți o poză împreună, spune Donna, mama lui Jamie, care e însoțită de fotograf.

Înainte să protestez că nu suntem împreună, mă ia de talie și mă lipește de el. În clipa aia, parfumul lui mă învăluie. E cald, înțepător și are note de lemn de santal și cuișoare. Simt iar fluturi

în stomac, fie de la parfumul lui masculin, fie de la felul în care mă încălzește corpul lui.

– Relaxează-te! Ești așa de încordată, îmi șoptește și mă strânge de talie.

Fotografal își pregătește aparatul și eu număr secunde până la cină. L-am așezat pe Rory la capătul opus al mesei.

– Hai să mergem afară! îmi șoptește.

Pufnesc, deși sunt încântată de propunere.

– Cred că glumești. Păpușa ta gonflabilă o să fie geloasă.

Zâmbetul lui îmi gădilă obrazul.

– N-are de ce, o s-o aduc și pe ea.

De data asta, râd cu adevărat și fix în clipa aia ne face poză fotografal. Văd steluțe în fața ochilor.

– Minunat! Ce cuplu superb!

Încerc să spun ceva, dar nu reușesc. Ne fotografiază din nou și mă îndepărtez puțin de Rory.

El își bagă mâinile în buzunare și mă privește. Privirea îi alunecă repede spre decolteul meu.

– Haide, Hartley!

– Nu ies cu jucători de hochei și, oricum, nici nu cred că-mi știi prenumele.

Privirea îi devine mai intensă și zâmbetul mai seducător.

– Vrei să-ți spun pe nume mai des, *Hazel*?

Mă cuprinde un fior. Ultimul lucru de care am nevoie e să folosească din nou tonul ăla seducător.

– Nu.

– Atunci, hai să fim prieteni!

Zâmbetul lui și felul în care mă privește mă fac să clatin din cap. Nu vrea să fim prieteni, doar adoră provocările. Nimeni nu ajunge așa departe în cariera de hocheist fără să fie foarte competitiv, iar faptul că îl refuz îl atrage.

Tipii ca Rory și Connor se plictisesc repede și trec la următoarea provocare, e doar o chestiune de timp.

– Miller, în liceu m-ai șantajat să te meditez. Ți-ai folosit statutul de jucător sexy și talentat de hochei ca să obții ce voiai. Îmi amintesc că a vorbit cu antrenorul de hochei, care a vorbit

cu directorul, care a vorbit cu profesorii. În clasele terminale, m-ai folosit cam două după-amiezi pe săptămână. Îl fixez cu privirea și încerc să ignor șuvița care i-a căzut peste ochi. Prietenii nu fac asta.

Ăsta e doar motivul parțial pentru care vreau să stau departe de el, dar e tot ce sunt dispusă să recunosc cu voce tare.

Urmează o pauză, apoi el ridică din sprâncene.

– Deci mă consideri sexy?

– Asta ai reținut din tot ce ți-am spus?

Ridică din umeri, șocat.

– M-am asigurat că o să primești credite suplimentare pentru acele meditații.

Chestia asta mă ia prin surprindere. Nu știam că el făcuse asta, crezusem că profesorii încercau să mă convingă să accept înțelegerea.

Mă uit în jur după Pippa, Jamie, Hayden, Alexei, oricine. Toți se așază însă la masă, pregătindu-se pentru cină.

– Mă duc la masă.

– Stai un pic!

Mă ia de braț și zâmbetul arogant îi dispare. Expresia lui devine serioasă și privirea – sinceră.

– Ai văzut e-mailul trimis de Ward aseară?

– Da. Ai devenit căpitan. Felicitări!

– Nu, partea cu McKinnon.

Oftez exasperată.

– Dumnezeule, am un semn pe spate pe care scrie: „Întrebați-mă despre fostul meu de doi bani“? Sunt bine. E bine, spun, împreunându-mi mâinile. Totul e bine.

– Ai spus „bine“ de prea multe ori, remarcă el, încrucișându-și brațele la piept.

Pufnesc, iar el mă analizează. Inima îmi tresaltă când văd îngrijorarea de pe fața lui. E la un pas să vadă adevărul – și anume, că nu sunt bine –, iar asta mă sperie.

– Mai simți ceva pentru el?

Scot un zgomot strident ce îmi trădează indignarea, iar cei din jur se întorc spre mine.

– În nici un caz. Nu vreau nimic din tot ce se întâmplă.

Dintr-odată, mă simt rușinată. Oare asta cred oamenii? Că am tânjit după Connor în toți anii ăștia?

– O să vorbesc cu Ward. McKinnon poate să lucreze cu alt fizioterapeut. O să mă ocup eu de asta, îmi șoptește pe un ton tandru și atent, care nu se potrivește deloc cu felul lui arogant de a fi.

Dacă nu l-aș cunoaște, aș interpreta îngrijorarea din ochii lui ca fiind dorința de a mă proteja. Pulsul mi-o ia razna când mi-l imaginez pe Rory Miller având grijă de mine așa cum are Jamie grijă de Pippa, dar mă opresc.

Doar vrea ce nu poate avea. E pur și simplu o altă mișcare dintr-un joc la care nu vreau să particip.

– N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie de un bodyguard și nu vreau să intervii când vine vorba despre munca mea.

Pufnește frustrat și își trece o mână prin păr. Hotărârea din ochii lui îmi lasă impresia că o să se contrazică cu mine, dar, într-un final, doar încuviințează.

– Bine. Atunci, nu o să intervin.

– Mulțumesc!

Restul serii mă țin ocupată cu Pippa, Jamie și familia noastră, dar, de fiecare dată când mă uit spre capătul mesei, îl văd pe Rory, care mă privește îngrijorat și protector.